

Så godt at det gør ondt

"Mennesker bliver spist" er Clausens rørende, tankevækkende, smertende og morsomme eventyr om demens og dens (mulige) følger

Af Helle Sihm, filmredaktør på Dagbladenes Bureau

Den dødsmærkede og -dømte (anti)antihelt drager ud på sin sidste, triste færd, hvorved han igangsætter en perlerække af smukke, positive begivenheder, så alt er faldet harmonisk på plads, og alle har lært både ham, hinanden, sig selv og selve livet at kende på en ny, smukkere og dybere måde, da han udmattet vender hjem...

Se, det er et rigtigt eventyr! Men da dette også er en ægte Clausen-film og endda én af hans bedste, er den selvfølgelig også mere end det.

Da denne "ridder af den bedrøvelige skikkelse"s sidste færd er drevet frem af noget så uafhjælpeligt grusomt som en hastigt fremskridende demens, er det så meget mere imponerende, at Clausen rider den i mål med stolt vajende faner. Han spiller selv denne bedrøvelige ridder, Herluf, en gammel automekaniker i et langvarigt vane-ægteskab med sin socialrådgiver-hustru, i det lidet bemærkelsesværdige parcelhus i den lidet bemærkelsesværdige storby-forstad. Familien – brødre, søstre, en datter og et barnebarn – er hen ad vejen på kryds og tværs blevet splittet op af nag, vrede, uvenskab, jalousi, dybe, langvarige misforståelser. Hustruen boller udenom med en "hunk" af en kollega, og oven i denne ikke for muntre tilværelse opdager Herluf, at hans forstand, hukommelse og tankevirkosomhed er ved at svinde bort.

Men reparere biler, det kan han stadig. I de blindes rige er den énøjede som bekendt kejser, så da Herluf i sin tågede tilstand ender i Polen, kan han trylle de kriminelle østeuropæeres stjålne bilvrag i topform; og da hans sprog, erkendelse og hukommelse er hastigt hendøende, betyder det mindre, at han intet fatter af hverken samtalerne eller samfundet, der nu indhyller ham i befriende enkelhed. Hjemme i Danmark opdager hans omgangskreds pludselig, at de savner den lille, stille mand, der rummede så meget mere end de vidste, og de forenes i en eftersøgning.

En Clausen-film ville ikke være en Clausen-film uden social indignation og socialistisk samfundsrevsen, men her overdøves dette af den overordnede historie: Hvad et demens-forløb uventet kan medføre af godt, smukt og positivt!

Denne modigt anderledes handling bæres stærkt og nuanceret frem af de glimrende skuespilpræstationer, som lader den ene overraskelse efter den anden hagle ned over et undrende-opmærksomt publikum. Clausens gamle garde: Leif Sylvester som hans chef, Nulle Nykjær som kollega, en forrygende veloplagt Helle Ryslinge i en kort, stærk, vigtigt opklarende og opruskende rolle suppleres af altid skønne Bodil Jørgensen som hustruen, Lærke Winther som datter, Rasmus Botoft som 3. svigersøn og en hjertegribende ægte og rørende Oliver Methling Søndergaard som barnebarnet. Og så har Kim Larsen komponeret og indsunget en helt ny, tema-præcis titelsang: "Ind i mørket".

Sit tragiske tema til trods falder filmen ikke ét sekund i "sygejournal-fælden". Tvært imod sørger Clausens finurlige filmskaberstil og -evner for, at dette beskt bittersøde, smertefuldt tankevækkende, socialrealistiske eventyr dybt meningsfuldt og aktuelt både rører, morer og underholder.

Filmfakta

Mennesker bliver pist – Danmark 2015 – instr. og manus: Erik Clausen – medv.: Erik Clausen, Bodil Jørgensen, Lærke Winther Andersen, Leif Sylvester, Elith 'Nulle' Nykjær, Helle Ryslinge, Nicolas Bro, Charlotte Fich, Steen Stig Lommer, Rasmus Botoft, Ole Dupont – 104 min. farver - Dansk biografpremiere d. 26/2 2015 – Udlejning/Pressebilleder: Nordisk Film

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=10491&area=3>

<http://www.ekkofilm.dk/anmeldelser/mennesker-bliver-spist/>

<http://filmz.dk/film/mennesker-bliver-spist/biograf>

<http://www.philm.dk/default.asp?CallParam=visfilm&IdParam=3718>